

Arrest

**nr. 127 878 van 5 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DANNEELS, loco advocaat V. VEREECKE, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 11 juni 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 26 juni 2014.

1.3. Op 7 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 juli 2014 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil afkomstig uit Veeramunai, gelegen in het district Ampara (Oostelijke provincie van Sri Lanka) en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. In 2008 stopte u met school en begon u te werken als landbouwer. U deed dit werk tot uw vertrek uit Sri Lanka. U was nooit politiek actief. Op 4 mei 2005 bracht de Grama Niladhari (of Grama Sevaka; GS) van uw woonplaats een bezoek aan uw woning en lichtte uw moeder in over het bezoek dat hij drie dagen eerder had ontvangen van twee leden van CID (Criminal Investigation Department). Deze hadden navraag naar u gedaan. Ze waren geïnteresseerd in uw persoonlijke gegevens en financiële situatie. U was op het ogenblik van het bezoek van deze GS aan uw woning niet thuis. Toen u dit alles die avond vernam, nam u dit niet ernstig. Wanneer u evenwel de volgende dagen begon op te merken dat u gevolgd werd door onbekende personen, werd u argwanender en toen u op 7 mei 2014 een brief in de bus gekregen van TMVP (Tamil Makkal Viduthalai Pulikal; ook wel Karuna-fractie genoemd) met de melding zich op 10 mei 2014 bij hen te melden voor een belangrijke discussie beseftte u dat u in gevaar was. Uw familieleden adviseerden u niet in te gaan op deze convocatie. Sindsdien leefde u een teruggetrokken bestaan. U overnachtte niet langer in uw eigen woning maar bij een tante in uw dorp en verbleef tevens tijdens de dag soms bij andere familieleden. U voelde dat uw belagers dichterbij u kwamen. Uw familieleden merkten ook geregeld een witte bestelwagen op in de buurt van uw woning. Aangezien deze worden geassocieerd met ontvoeringen door het leger en/of de Karuna-fractie vreesde u voor uw leven. U had toen geen idee waarom u geviseerd werd. U nam toch de beslissing het land te verlaten. Op 12 mei 2014 verliet u uw dorp Veeramunai en reisde u af naar Mannar. Van daaruit reisde u over zee per vissersboot naar India, waar u op 13 mei 2014 aankwam. De daaropvolgende 23 dagen verbleef u op een voor u onbekende bestemming in India. Van daaruit reisde u in de maand juni verder naar Bangalore, van waaruit u op 8 juni 2014 het vliegtuig via Sharjah (Verenigde Arabische Emiraten) naar Istanboel, Turkije, nam. Daarna vloog u vanuit Turkije over Griekenland verder naar België. Op 11 juni 2014 kwam u aan op de luchthaven van Zaventem, waar u werd onderschept met een (ver)vals(t) Indiaas paspoort op naam van S.(...) V.(...) N.(...). Op 13 juni 2014 diende u in België een asielaanvraag in. Op 14 juni 2014 belde u vanuit België met uw moeder. Zij lichtte u in over nieuwe problemen die zich hadden voorgedaan na uw vertrek naar België. Op 7 of 8 juni 2014 had uw familie een nieuwe convocatiebrief van TMVP aan u gericht ontvangen. U moest zich volgens deze brief op 9 juni 2014 bij hen melden. U wordt er in deze brief tevens van beschuldigd in het verleden voedsel aan de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam; ook wel Tamiltijgers genoemd) te hebben gegeven. Drie à vier dagen na ontvangst van deze brief vielen twee gewapende leden van de Karunagroep uw woning binnen. Ze deelden uw ouders mee dat u hebt gespioneerd voor de LTTE, hen voedsel hebt gegeven en hebt ondersteund. Ze beschuldigden u er tevens van uiteindelijk van de LTTE wapens en geld te hebben gekregen om te verstoppert, wat u volgens hen ook zou gedaan hebben. Ze verwezen hierbij naar een groep van een 40-tal LTTE-leden onder leiding van een zekere Raam die één of twee maanden na de oorlog in de jungle in uw dorp werden onderschept en gedood door het leger. Het was deze groep dat u zou geholpen hebben. Deze twee invallers eisten dat u 7.500.000 (75 lakh) roepies zou betalen en deze wapens zou teruggeven. U heeft geen enkel idee waar deze beschuldigingen vandaan komen en waarom u in verband wordt gebracht met deze LTTE-groep. U heeft nooit of te nimmer iets te maken gehad met de LTTE. Uw familie vreesde dat bij uw afwezigheid uw broer zou worden opgepakt en zou worden vastgehouden tot u zich bij hen zou melden. Dit is immers een veel voorkomende praktijk in Sri Lanka. Daarom verliet ook uw broer het dorp. Waar hij sindsdien verblijft, is niet geweten. U vermoedt wel dat hij net zoals u naar het buitenland is vertrokken. Ook uw vader verblijft op heden buiten het dorp. Hij houdt zich schuil in Kandy en heeft tevens schrik om terug te keren naar het dorp. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een bewijs van aanvraag van een identiteitskaart, uitgereikt in 2009 en ondertekend door de Grama Niladhari van Veeramunai-01; de twee voornoemde convocatiebrieven van TMVP en uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door ernstige tegenstrijdigheden en andere ongerijmdheden en tekortkomingen in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, alsook tussen opeenvolgende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken én uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Vooreerst legde u weinig eensluidende verklaringen af over de twee personen die navraag naar u deden begin mei 2014 bij de Grama Niladhari of lokale bestuurder van uw dorp. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat deze twee

personen leden van CID (Criminal Investigation Department) waren en zich ook als dusdanig voorstelden aan uw Grama Niladhari, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde dat twee onbekenden bij hem waren langsgeweest (gehoorverslag CGVS, p. 8 en DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.4). Geconfronteerd met deze discrepantie gaf u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen ook op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard te hebben dat deze personen zich identificeerden als leden van CID (CGVS, p. 9). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. De verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde werden immers in het Tamil aan u voorgelezen, waarna u ze voor akkoord heeft ondertekend. Bovendien kan worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat iemand die te horen krijgt van zijn familie dat zijn dorpsheer is komen vertellen dat leden van de misdaadpolitie naar hem op zoek zijn en daarbij interesse vertonen in zijn financiële situatie niet de moeite zou getroosten zelf vervolgens contact op te nemen met dit dorpsheer om meer details hierover te horen, temeer u stelde dat dit dorpsheer in de nabije omgeving van uw woning woont (CGVS, p. 8). Daarnaast legde u ook weinige eensluidende verklaringen af over het doen en laten van uw broer. Wanneer immers op 17 juni 2014 op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gepolst naar de verblijfplaats van uw enige broer T.(...), antwoordde u enkel dat deze ergens in Sri Lanka verblijft, maar dat u niet weet waar juist (verklaring DVZ, vraag 17). Gevraagd naar uw broer bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat deze na u ook uit het dorp gevlucht is en dat u sindsdien geen contact met hem hebt. U situeerde zijn vertrek uit het dorp ongeveer 15 dagen na uw vertrek. U bracht zijn vertrek bovendien in verband met uw persoon. Nadat u vertrokken was, kwamen ze ook uw broer zoeken, waardoor ook hij moest vertrekken (CGVS, p.2). U voegde er bij dit alles aan toe hierover in België telefonisch door uw moeder op 14 juni 2014 te zijn ingelicht. U hierop gevraagd waarom u dit dan niet eerder ter sprake bracht op de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer naar uw broer werd gevraagd, kwam u met het antwoord dat u toen nog niet was ingelicht door uw moeder over de problemen van uw broer, waarmee u uw eerdere verklaringen tegensprak (CGVS, p. 3). Hiermee geconfronteerd kwam u hierop terug en gaf u toe inderdaad hierover ten tijde van uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op de hoogte te zijn geweest, waarop u ditmaal argumenteerde dat op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts naar uw persoonlijke problemen en niet naar de problemen van uw familie werd gepolst (CGVS, p. 17). Hierop gevraagd waarom u dit dan niet spontaan zelf ter sprake bracht wanneer op de Dienst Vreemdelingenzaken naar uw broer werd gepolst, verklaarde u andermaal in tegenspraak met uw laatste verklaringen dat u hiervan toen nog niet op de hoogte was (CGVS, p. 3). Dit totale gebrek aan coherentie in uw verklaringen ondermijnt natuurlijk tevens de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien strookten uw opeenvolgende verklaringen evenmin over de feiten die aanleiding zouden gegeven hebben tot het vertrek van uw broer. Immers verklaarde u in het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat na uw vertrek uit het dorp ze ook uw broer kwamen zoeken, waardoor ook hij genoodzaakt was te vertrekken (CGVS, p. 2). Wanneer later tijdens hetzelfde gehoor evenwel verder naar deze problemen van uw broer werd gepolst, gaf u evenwel plots aan dat hij in feite nooit concrete problemen kende. Zijn vertrek uit het dorp/Sri Lanka was slechts ingegeven door jullie vrees dat hij na uw vertrek in uw plaats door de Karunagroep zou worden opgepakt om vervolgens te worden vastgehouden tot u zich aanbood. Hij vluchtte derhalve preventief (CGVS, p. 13). Het feit dat u niet weet waar hij zich bevindt en er schijnbaar ook geen afspraken werden gemaakt voor zijn vertrek waar hij zou naartoe gaan en of hierbij gekozen werd voor een locatie in Sri Lanka of buiten Sri Lanka, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin ten goede (CGVS, p. 13 en 14). Verwacht mag immers worden dat hierover duidelijke afspraken zouden zijn gemaakt.

Dat u bovendien Sri Lanka zou verlaten hebben zonder juist te weten waarom u door CID en TMVP werd geïnterviewd, schaadt tevens het geloof in uw verklaarde vrees, temeer daar u tijdens uw verblijf in Sri Lanka naliet hiernaar te informeren bij derden. U nam geen enkele stap om hierover meer te weten te komen. Zo liet u na uw dorpsheer of de Human Rights Commission of Sri Lanka, een bekende mensenrechtenorganisatie die vaak tussenbeide komt bij conflicten tussen burgers en de autoriteiten, hierover in te lichten (CGVS, p. 11). Een dergelijke passieve houding stemt tot nadenken. U werd luidens uw verklaringen pas na aankomst in België over de juiste beweegredenen hiervoor ingelicht door uw familie in Sri Lanka. Het is verder opmerkelijk dat u evenmin kunt verduidelijken waarom CID en TMVP u plots anno 2014 of meer dan vier jaar na het einde van de oorlog in verband brachten met een LTTE-groep die in de periode rond juni-juli 2009 in uw regio werd uitgeschakeld. Het gaat hier bovendien om ernstige beschuldigingen aan uw adres. U zou, volgens wat u vernam, ervan verdacht worden grote sommen geld en wapens voor het LTTE te hebben verstopt (CGVS, p. 12). In dit verband kan overigens ook nog worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat de autoriteiten, wanneer ze u van dusdanig ernstige betrokkenheid bij activiteiten van de LTTE verdachten, geen gebruik maakten van de bestaande Prevention of Terrorism Act (PTA) om u vast te houden. Het betreft hier een wetgeving die de autoriteiten ruime opsporings- en aanhoudingsbevoegdheden geeft. Zo voorziet deze wetgeving in de mogelijkheid om verdachten van terroristische activiteiten voor langere

periode (tot 18 maanden lang zelfs) vast te houden zonder formele beschuldiging. Van deze wetgeving werd tijdens en na de oorlog veelvuldig gebruik gemaakt om personen verdacht van banden met de LTTE vast te houden. Verwacht mag worden dat indien u begin 2014 effectief ervan verdacht werd in het verleden ondersteuning te hebben verleend aan de LTTE en voor hen wapens en geld te hebben verstopt er onmiddellijk vastberaden en direct tegen u zou zijn opgetreden door de autoriteiten, in het bijzonder door CID of TID (Terrorism Investigation Department) en van het voorhanden zijnde kader gebruik zou zijn gemaakt om u voor langere periode vast te houden. Door naar u te polsen bij mensen uit uw directe omgeving, door u te schaduwen en te convoceren via de TMVP gaven ze u een vrijgeleide om te ontkomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u beweerde problemen met TMVP of de Karuna-fractie in mei 2014. Vooreerst legde u ook in dit verband weinige gelijklopende verklaringen af. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 7 mei 2014 een brief kreeg van TMVP waarin stond dat u zich, zodra u deze brief kreeg, moest melden in hun bureau in Mattakklappu (Batticaloa) (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.4). U voegde er toen ook aan toe deze brief naar België te zullen laten overkomen. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal legde u deze oproepingsbrief neer en verklaarde u in overeenstemming met de inhoud van de door u neergelegde brief maar in tegenspraak met uw eerdere verklaringen dat u deze brief ontving op 7 mei 2014 en zich volgens deze brief op 10 mei 2014 moest melden in het kantoor van TMVP. Geconfronteerd vervolgens met uw eerdere verklaringen in dit verband afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u vreemd genoeg dat u op Dienst Vreemdelingenzaken eerder verklaarde dat u zich vóór 10 mei 2014 moest melden (CGVS, p. 10). Aldus poogde u op een weinig overtuigende manier beide tegenstrijdige verklaringen met elkaar te verzoenen. Wat de andere door u neergelegde oproepingsbrief van TMVP (d.d. 7 juni 2014) betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u deze feiten niet eerder ter sprake bracht op de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze brief werd immers aan uw ouders overhandigd op 8 juni 2014 en uw gesprek op Dienst Vreemdelingenzaken vond plaats op 18 juni 2014 (CGVS, p. 12 en DVZ, vragenlijst CGVS). Bovendien verklaarde u op een gegeven moment tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u op 14 juni 2014 over deze tweede oproepingsbrief hier in België telefonisch werd ingelicht door uw moeder (CGVS, p. 11). Dat u hier later tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op terugkwam, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin ten goede (CGVS, p. 13). Bij de inhoud van deze tweede door u neergelegde oproepingsbrief kunnen overigens vraagtekens geplaatst worden. Ten eerste spreekt deze brief zich tegen over het tijdstip waarop u zich moet aanmelden bij TMVP. Zo wordt enerzijds in deze brief aangegeven dat u zich op 9 juni 2014 om 10.00 uur moet aanmelden bij het kantoor van TMVP, terwijl tegelijkertijd staat vermeld op deze brief dat u zich na ontvangst van deze brief zonder oponthoud moet melden bij hun kantoor. Ten tweede lijkt het weinig waarschijnlijk dat een organisatie, die luidens uw verklaringen bekend staat om het ontvoeren en vermoorden van ondermeer voormalige aanhangers van de LTTE, in een oproepingsbrief zou aangeven dat iemand ervan wordt beschuldigd steun te hebben verleend aan de LTTE zoals uw brief stelt (CGVS, p. 5 en 12). Het is bovendien op zich al bevreemdend dat een dergelijke organisatie eerst oproepingsbrieven zou afleveren aan personen die zij viseren. Aan de door u neergelegde oproepingsbrieven kan dan ook geen doorslaggevende bewijskracht gegeven worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en uw bewering omwille van problemen met TMVP en de autoriteiten (CID) Sri Lanka te hebben moeten verlaten.

Tot slot dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig veranderd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri

Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Er bestaat voor burgers immers niet langer een risico op veralgemeend, willekeurig geweld. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De rest van de door u neerglegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Het door u neergelegde ontvangstbewijs voor aanvraag van een identiteitskaart en de door u neergelegde geboorteakte bewijzen immers uw identiteit, etnische origine en geografische herkomst, maar niets meer. Ze leveren op geen enkele wijze een bewijs van de door u aangehaalde problemen die zouden geleid hebben tot uw vertrek uit Sri Lanka.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en artikel 48/2-3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht beweert dat zijn verklaringen weinig overtuigend en ongeloofwaardig zijn en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/2-3 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk voldoet aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffen de status van vluchtelingen aangezien hij wordt beschuldigd van zaken waar hij niets mee te maken heeft en de overheid actief naar hem op zoek is waardoor hij niet kan rekenen op enige hulp of bescherming. Zijn vrees is reëel daar hij zelf vervolgd wordt en bovendien heeft hij reeds ernstige schade geleden daar hij beschuldigd wordt van onwaarheden en hij hierdoor zijn thuisland diende te verlaten, aldus verzoeker.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat hij dreigt geconfronteerd te worden met bedreiging, geweld en mogelijks zelfs de dood indien hij naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren. Aangezien hij zelf het onderwerp uitmaakt van vervolging en hij wordt achtervolgd en geschaduwd, staat het volgens verzoeker vast dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Ten overvloede wenst verzoeker te wijzen op de huidige onveilige situatie in Sri Lanka. Ondanks het feit dat de oorlog beëindigd is, heerst er nog steeds een algemene onveiligheidssituatie en ten allen tijde bestaat de vrees dat er zich nieuwe terroristische aanslagen voordoen. Bovendien, nog volgens verzoeker, hebben er zich in juni 2014 opnieuw conflicten voorgedaan, onder meer in het (zuid)-oosten, vanwaar hij afkomstig is. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 27 juni 2014. Gelet op het voorgaande meent verzoeker dat moeilijk kan worden betwist dat hij bij zijn terugkeer een risico zou

lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker herhaalt dat hij daarbij niet kan rekenen op de steun van de politie of enige andere autoriteiten aangezien het juist deze instanties zijn die hem vervolgen en er een algemene onveiligheidssituatie heerst.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door ernstige tegenstrijdigheden en andere ongerijmdheden en tekortkomingen in zijn opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, alsook tussen opeenvolgende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) ook het feit dat hij Sri Lanka zou verlaten hebben zonder juist te weten waarom hij door CID en TMVP werd geviseerd het geloof in zijn verklaarde vrees schaadt, temeer hij tijdens zijn verblijf in Sri Lanka naliet hiernaar te informeren bij derden en hij in het bijzonder naliet zijn dorps hoofd of de *Human Rights Commission of Sri Lanka*, een bekende mensenrechtenorganisatie die vaak tussenbeide komt bij conflicten tussen burgers en de autoriteiten, hierover in te lichten, (iii) het verder opmerkelijk is dat hij evenmin kan verduidelijken waarom CID en TMVP hem plots anno 2014 of meer dan vier jaar na het einde van de oorlog in verband brachten met een LTTE-groep die in de periode rond juni-juli in zijn regio werd uitgeschakeld en het uiterst bevreemdend is dat de autoriteiten, wanneer ze hem van dusdanig ernstige betrokkenheid bij de activiteiten van de LTTE verdachten, geen gebruik maakten van de bestaande *Prevention of Terrorism Act (PTA)* om hem vast te houden in plaats van hem een vrijgeleide te geven om te ontkomen door naar hem te polsen bij mensen uit zijn directe omgeving, door hem te schaduwen en te convoceren via de TMVP, (iv) hij ook weinig gelijklopende verklaringen aflegde in verband met de door hem beweerde problemen met TMVP of de Karuna-fractie in mei 2014 en aan de door hem neergelegde oproepingsbrieven geen doorslaggevende bewijskracht kan gegeven worden, zoals omstandig wordt uiteengezet, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie, dat de situatie in Sri Lanka evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka evenmin voldoende is om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming en verzoeker op geen enkele manier heeft weten te overtuigen van zijn voorgehouden LTTE-profiel of van zijn bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka en (vi) de rest van de door hem neergelegde documenten slechts zijn identiteit, etnische origine en geografische herkomst bewijzen doch op geen enkele wijze het bewijs leveren van de door hem aangehaalde problemen die zouden geleid hebben tot zijn vertrek uit Sri Lanka.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste, tweede en derde middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 juli 2014 (CG nr. 1412963), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties afdoende coherente, en gedetailleerde verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit het land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een afdoende zorgvuldige, nauwkeurige, en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

2.6.1. Verzoeker betwist dat zijn verklaringen weinig overtuigend en ongeloofwaardig zouden zijn.

Zo acht hij het niet ongeloofwaardig dat hij geen navraag deed bij het dorps hoofd (de Grama Nlladhar) om meer details te weten te komen over de personen die informatie over hem hadden gevraagd. Zijn moeder had hem immers alle informatie die zij van het dorps hoofd gekregen had, doorgegeven. Bovendien had hij op dat ogenblik niet door hoe ernstig de situatie wel was. Hij had geen idee waarom men onderzoek naar hem zou voeren en dacht bijgevolg dat dit geen verdere gevolgen zou kennen, aldus verzoeker.

Verzoeker overtuigt allerminst. Er kan niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker, die van zijn familie te horen kreeg dat het dorps hoofd is komen vertellen dat leden van de misdaadpolitie naar hem op zoek zijn en daarbij interesse vertonen in zijn persoonlijke gegevens en zijn financiële situatie, zich de ernst van de situatie niet zou gerealiseerd hebben en zou gedacht hebben dat de kwestie geen verdere gevolgen zou kennen. Redelijkerwijs kan ook aangenomen worden dat eenieder die hoort dat de CID navraag doet naar zijn of haar persoonlijke gegevens en financiële situatie zich vergewist van de ernst van dit onderzoek. Dat verzoeker aldus zelf geen contact zou hebben genomen met het dorps hoofd, al dan niet, om meer details te weten te komen, werpt een smet op zijn algehele geloofwaardigheid. Zijn laconieke houding is, gezien de ernst van de situatie, immers onaanvaardbaar.

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de vaststelling dat hij tijdens zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingen zaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de identiteit van de personen die navraag naar hem deden bij de Grama Nlladhar. De vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en die verzoekers geloofwaardigheid andermaal onderuit halen, blijven dan ook onverminderd staande en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.2. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker ook weinig eensluidende verklaringen aflegde over het doen en laten van zijn broer T. en over de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot diens vertrek uit het dorp.

Verzoeker herhaalt dat hij op het ogenblik van het interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken nog niet op de hoogte was van de vlucht van zijn broer. De bewering dat hij op zijn woorden terugkwam en verklaarde wel op de hoogte geweest te zijn van de vlucht van zijn broer ten tijde van het interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken, berust volgens verzoeker op een foutieve interpretatie van zijn verklaringen.

Met dergelijk verweer komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen. Het hoeft geen betoog dat dit onvoldoende is om de

tegenstrijdigheden te herstellen. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen tijdens het gehoor duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waren: *“Wanneer werd u de eerste keer ingelicht over het feit dat uw broer ook het dorp verliet? Nadat ik hier toekwam contacteerde mijn moeder mij en zij vertelde mij dit. Wanneer was dit? Ik kwam hier toe op 11de juni; na drie dagen contacteerde ik mijn moeder; op de 14de juni en toen lichtte ze mij hierover in. (...) Waarom vermeldde u niet de problemen met uw broer tijdens het eerste interview? Toen wist ik nog niet over zijn problemen; pas daarna lichtte mijn moeder mij hierover in. Ik dacht dat u drie dagen na aankomst hier werd ingelicht over uw broer? Het was niet met mijn moeder; ik sprak na 3 dagen met mijn vader. Ik vroeg daarnet wanneer u de eerste keer werd ingelicht over het vertrek van uw broer uit het dorp en u zei dat dit drie dagen na uw aankomst in België was? Ja, dat is waar. Waarom meldde u dit gegeven dan niet tijdens uw eerste gehoor? Op dat ogenblik werd niet gevraagd naar mijn familieproblemen; er werd enkel naar mijn persoonlijke problemen gepolst. De vraag werd de vorige keer gesteld waar uw broer was; u antwoordde in Sri Lanka maar dat u niet wist waar. Waarom vermeldde u toen niet dat ook hij door problemen door u het dorp moest verlaten? Mijn familie zei mij maar recent dat door mijn problemen mijn broer ook problemen kende. Ze hebben mij dit niet eerder verteld omdat ze niet wouden dat ik daar aan dacht. Wie informeerde u dan juist wanneer over de problemen van uw broer? Nadat ik hier toekwam begon ik met mijn moeder te praten en stap voor stap zei ze mij dat mijn broer ook problemen kende door mij; ik herinner mij niet exact de datum wanneer ze mij dit vertelde en ook vertelde ze mij dat mijn vader vertrokken is naar Kandy.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 2-3). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat ook het totale gebrek aan coherentie in verzoekers verklaringen op dit vlak zijn geloofwaardigheid andermaal ondermijnt.

Verzoeker vervolgt dat zijn verklaringen evenmin tegenstrijdig waren wanneer het ging over de reden van de vlucht van zijn broer. Hij verduidelijkt dat het namelijk een gekende tactiek is dat familieleden van gevluchte personen worden ontvoerd en opgesloten, waardoor zijn hele familie voor hun eigen veiligheid begon te vrezen. Zijn verklaring dat zijn broer gezocht werd, berustte bijgevolg eerder op algemene kennis dan op concrete feiten, aldus verzoeker.

Opnieuw volhardt verzoeker in één versie van zijn tegenstrijdige verklaringen, wat andermaal geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus opnieuw niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk dat men na zijn vertrek ook zijn broer kwam zoeken en dat hij daarom uit het dorp vertrokken is (administratief dossier, stuk 3, p. 2). In strijd hiermee verklaarde verzoeker later tijdens het gehoor als volgt: *“Andere problemen die uw familie kende na uw vertrek? Mijn probleem heeft mijn broer aangetast/getroffen. Welke problemen kende hij? Zij zeiden dat mijn broer zich moest melden; en daar moest blijven tot ik kom. Wat voor problemen kende uw broer? Hij kende geen problemen. Uw broer moest zich dus in uw plaats melden? Neen, zoiets hebben ze niet verklaard? Maar dat zei u zelf net?? Wij namen dat aan omdat ik daar niet was; dat ze mijn broer zouden oppakken tot ik mij daar zou melden. Dat is wat uw familie dacht dat uw broer zou kunnen overkomen? Dit is de trend in Sri Lanka; als de oudere broer niet gevonden wordt; pakken ze de jongere broer op; wij dachten dat hetzelfde mijn broer zou kunnen krijgen. Uw broer en familie besloten dan dat hij ook het dorp zou verlaten? Ja hij realiseerde dat hij ook problemen zou kunnen krijgen. (...) Heeft uw broer problemen gekend met Karunagroep of de autoriteiten in Sri Lanka? Neen”* (administratief dossier, stuk 3, p. 13). Deze tegenstrijdigheid zet zijn geloofwaardigheid verder op de helling.

Ook het feit dat verzoeker niet weet waar zijn broer zich bevindt en er schijnbaar geen ook geen afspraken werden gemaakt voor zijn vertrek waar hij zou naartoe gaan en of hierbij gekozen werd voor een locatie in of buiten Sri Lanka (administratief dossier, stuk 3, p. 13-14), komt verzoekers geloofwaardigheid niet ten goede.

2.6.3. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat ook het feit dat verzoeker Sri Lanka zou verlaten hebben zonder juist te weten waarom hij door CID en TMVP werd gevisieerd, het geloof in zijn verklaarde vrees schaadt. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing ondernam verzoeker geen enkele stap om hierover meer te weten te komen en liet hij na om bijvoorbeeld de Human Rights Commission of Sri Lanka, een bekende mensenrechtenorganisatie die vaak tussenbeide komt bij conflicten tussen burgers en de autoriteiten, hierover in te lichten. De argumentatie in het verzoekschrift dat het onderzoek naar hem zich in een beginfase bevond, dat men bezig was informatie over hem te verzamelen en dat het inschakelen van de Human Rights Commission bijgevolg voorbarig was, temeer zowel verzoeker als het dorpshoofd niet wisten waarom men onderzoek deed naar hem, kan verzoekers passieve houding

allerminst verklaren. Dat het onderzoek naar hem nog in een beginfase was, neemt niet weg dat van verzoeker, die stelt dat hij op het ogenblik van zijn vertrek nog niet wist waarom men onderzoek naar hem deed doch die ervan overtuigd was dat hij onterecht geviséerd werd, kan worden verwacht dat hij al het mogelijke zou doen om hieromtrent duidelijkheid te verkrijgen en dat hij hierbij alle mogelijke hulp zou inschakelen, in plaats van te vertrekken zonder juist te weten waarom. Zijn nalatige houding bevestigt wederom de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Met de weinig ernstige post-factumverklaring dat het mogelijk is dat hij verward wordt met iemand anders, hetgeen de tijdsperiode tussen het einde van de oorlog en het onderzoek naar hem verklaart, slaagt verzoeker er verder niet in de vaststellingen en overwegingen te ontkrachten waar de commissaris-generaal terecht oordeelt als volgt: *“Het is verder opmerkelijk dat u evenmin kunt verduidelijken waarom CID en TMVP u plots anno 2014 of meer dan vier jaar na het einde van de oorlog in verband brachten met een LTTE-groep die in de periode rond juni-juli 2009 in uw regio werd uitgeschakeld. Het gaat hier bovendien om ernstige beschuldigingen aan uw adres. U zou, volgens wat u vernam, ervan verdacht worden grote sommen geld en wapens voor het LTTE te hebben verstopt (CGVS, p. 12). In dit verband kan overigens ook nog worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat de autoriteiten, wanneer ze u van dusdanig ernstige betrokkenheid bij activiteiten van de LTTE verdachten, geen gebruik maakten van de bestaande Prevention of Terrorism Act (PTA) om u vast te houden. Het betreft hier een wetgeving die de autoriteiten ruime opsporings- en aanhoudingsbevoegdheden geeft. Zo voorziet deze wetgeving in de mogelijkheid om verdachten van terroristische activiteiten voor langere periode (tot 18 maanden lang zelfs) vast te houden zonder formele beschuldiging. Van deze wetgeving werd tijdens en na de oorlog veelvuldig gebruik gemaakt om personen verdacht van banden met de LTTE vast te houden. Verwacht mag worden dat indien u begin 2014 effectief ervan verdacht werd in het verleden ondersteuning te hebben verleend aan de LTTE en voor hen wapens en geld te hebben verstopt er onmiddellijk vastberaden en direct tegen u zou zijn opgetreden door de autoriteiten, in het bijzonder door CID of TID (Terrorism Investigation Department) en van het voorhanden zijnde kader gebruik zou zijn gemaakt om u voor langere periode vast te houden. Door naar u te polsen bij mensen uit uw directe omgeving, door u te schaduwen en te convoceren via de TMVP gaven ze u een vrijgeleide om te ontkomen.”* Dit onderdeel van de motivering blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.4. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kunnen de door verzoeker voorgelegde convocatiebrieven van TMVP zijn geloofwaardigheid allerminst herstellen. De commissaris-generaal wijst er in dit verband op dat verzoeker weinig eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de brief van 7 mei 2014, dat het bevreemdend is dat hij het bestaan van de brief van 7 juni 2014 niet ter sprake bracht op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat deze brief zich bovendien tegensprekt over het tijdstip waarop verzoeker zich moet aanmelden bij TMVP, dat het voorts weinig onwaarschijnlijk lijkt dat een organisatie, die luidens verzoekers verklaringen bekend staat om het ontvoeren en vermoorden van onder meer voormalige aanhangers van de LTTE, in een oproepingsbrief zou aangeven dat iemand ervan wordt beschuldigd steun te hebben verleend aan de LTTE en het bovendien op zich al vreemd genoeg is dat een dergelijke organisatie eerst oproepingsbrieven zou afleveren aan personen die zij viseren. Waar verzoeker er op wijst dat deze brieven door leden van TMVP werden opgesteld en stelt dat enige ongeloofwaardigheden of tegenstrijdigheden daarin niet aan hem te wijten kunnen zijn, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad benadrukt dat de convocatiebrieven door verzoeker zelf werden neergelegd met de intentie zijn vluchtrelaas te ondersteunen. Dat deze brieven verzoekers geloofwaardigheid niet kunnen aantasten omdat hij ze zelf niet heeft opgesteld, is allerminst ernstig. Het is evident dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. Ook het betoog dat het feit dat de ene brief vermeldt dat hij zich op 9 juni 2014 dient aan te melden en later vermeldt dat hij zich zonder oponthoud moet melden niet tegenstrijdig is daar deze boodschap er immers op neerkomt dat hij zo snel mogelijk diende te komen en maximaal de tijd had tot 9 juni, is slechts een weinig overtuigende poging om de strijdige vermeldingen in de brief met elkaar te verzoenen. Hoger aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal worden aldus op generlei wijze ontkracht, zodat ook de motieven dienaangaande door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen verweer tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Sri Lanka, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is om een veelheid aan bronnen, dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie, dat de situatie in Sri Lanka evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka evenmin voldoende is om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Daarnaast wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker op geen enkele manier heeft weten te overtuigen van zijn voorgehouden LTTE-profiel of van zijn bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka.

In zoverre verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal zijn verklaringen uit het oog verliest waarin hij stelt geen banden gehad te hebben met LTTE en geen idee te hebben waarom hij hiervan beschuldigd wordt, dat het voor hem dan ook bijzonder moeilijk is om een LTTE-profiel aan te tonen daar de vervolging voor hem volstrekt absurd is, dat het niet vereist is dat zijn vervolging berust op reële feiten en dat het gegeven dat hij vervolgt wordt voldoende is om van een reëel risico op ernstige schade te spreken, herhaalt de Raad andermaal dat verzoekers asielaas en de door hem beweerde vervolgingsfeiten volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden.

Met de argumentatie dat de huidige situatie in Sri Lanka onveilig is, dat ondanks het feit dat de oorlog beëindigd is, er nog steeds een algemene onveiligheidssituatie heerst en ten allen tijde de vrees bestaat dat er zich nieuwe terroristische aanslagen voordoen en dat er zich in juni 2014 bovendien opnieuw conflicten hebben voorgedaan, onder meer in het (zuid)-oosten, vanwaar hij afkomstig is en de verwijzing naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 27 juni 2014, brengt verzoeker voorts geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het door verzoeker aangehaalde reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Sri Lanka te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Sri Lankaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Sri Lanka actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS